

DISSERTATIO
DE
RATIONE VIVENDI
SCHOLÆ ITALICÆ.

CUJUS PARTIC. III,
SENSU AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNSIS,

PRÆSIDE

Doct. *ANDREA JOH. LAGO,*

*Philosophiæ Pract. Prof. P. & O., Imp. Ord. de S:to Wolo-
dimiro in IV Cl. Equ.,*

PUBLICO EXAMINI MODESTE SUBJICIT
GABRIEL GEITLIN,
Stip. Publ., Borea-Fenno.

In Auditorio Philos. die XXI Junii MDCCCXXIII,
h. VIII & sqq. a. m.

ABOË, typis Frenckelliorum.

Corrigenda

in Part. I.

- Th. 1 l. 3. nullam leg. nullum
— — 1. 4. conterendam leg. conterendam
pag. 2 notæ b) lin. 3. Et leg. Vir
— — — — lin. 6. 2. in. leg. 2. in. Ed. *Bersmani V:a.*
— 3 l. 6. *Thales*-que leg. *Thales*que
— 6 l. 6. documentum aliud illustrius leg. documentum illustrius
— 8 notæ q) lin. ult. *τετω δε τω χρονο* leg. *τετω δε τῷ χρονω*
— 11 notæ *js)* l. 4. *ζηλω* leg. *ζηλω*
— — — — l. 6. *ἐπιδη-μῶν* leg. *ἐπιδημῶν*
— — — — l. 17. decere, leg. decere:

in Part. II.

- pag. 15 l. 13. etiam leg. etiam atque etiam
— 16 notæ z) l. 3. *ἀξιοκαταφρονητων* leg. *ἀξιοκαταφρονητων*
— — notæ a) l. 3. *τροφην* leg. *τρυφην*
— — notæ b) l. 2. *ὀλιγες* leg. *ὀλιγες*
— 17 notæ d) l. 2. *γαμπροτατας* leg. *λαμπροτατας*
— 21 notæ q) l. 7. transtulisse, leg. transtulisse PLATONEM,
— 22 notæ i) l. 2. *ἐνοχλεμενιν* leg. *ἐνοχλεμενον*
— — — — l. 14. *ἀλφειν* leg. *ἀλφειων*
— — — — l. 16. *ἐκελενεν* leg. *ἐκελευεν*
— 24 l. 3. solent solent leg. solent

Quæ in spiritibus aliisque notis diacriticis hinc & illinc occurrant menda, Lector benevolus ipse corrigat.

Item quæ divinationem impedirent, & quæ puritati mentis, castitati, moderationi, aut alterius habitui virtutis obstarent, & denique sanctitati contraria quæ essent, animique, cum cogitationes alias, tum objectas in somno imagines inquinarent, cavenda esse monuit p).

Quæstionibus, ad regulas PYTHAGORÆ diæticas pertinentibus, ut maximi ponderis, ita & enodatu difficillimis, hanc annumerat MEINERS: num ab omni in universum carniū esu suos plane prohibuerit sectatores. Opinatur, PYTHAGORAM ipsum, ut &, qui ante Olympiadem LXX florerent, ejus sodales, non nisi a quibusdam animalibus, certisque animalium partibus abstinuisse, at vero seriores doctrinæ suæ asseclas, Oll. XC — C, & forsan jam coætaneos EMPEDOCLIS, quem putat circa

D Ol.

p) Τῶν μὲν βρωμάτων καθόλου τα τοιαῦτα ἀπεδοκιμαζεν, ὅσα πνευματώδη καὶ ταραχῆς αἰτία . - καθ' ὅλες δὲ ἀπεδοκιμαζε, καὶ τα τοῖς θεοῖς ἄλλοτρια, ὡς ἀπαγοντὰς ἡμᾶς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς οἰκειώσεως· κατ' ἄλλον δὲ ἀντροπον καὶ τῶν νομιζομένων εἶναι ἱερῶν, σφοδρὰ ἀπεχεσθαι παρηγγέλλεν, ὡς τιμῆς ἀξίων ὄντων· ἀλλ' ἐχὶ τῆς κοινῆς καὶ ἀνθρωπίνης χρήσεως, καὶ ὅσα δὲ εἰς μαντικὴν ἐνεποδίζεν ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς, καὶ ἀγνοίαν ἢ πρὸς σωφροσύνης ἢ ἀρετῆς ἐξὶν παρῆνει φυλάττεσθαι, καὶ τα πρὸς εὐαγείαν δὲ ἐναντιῶς ἔχοντα, καὶ ἐπιδολεντα τῆς ψυχῆς, τὰς τε ἄλλας καθαρότητας καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάσματα παρητεῖτο. JAMBL. L. c. Cap. XXIV, pag. 105. Cfr. C. XVI, p. 74.

Ol. LXXXIV floruisse, hancce abstinētiā, ultra quam PYTHAGORAS, mores sacerdotum Ægyptiacorum secutus, censendus sit, extendisse q). Observat tamen, Scriptorum antiquorum quam plurimos, eorumque non eos tantum, suspecta quorum sit fides, sed & quibus maxima tribuenda sit auctoritas, neque patronos modo sententiarum Scholæ Italicæ, verum cavillatores quoque & ridicularios, memoriæ prodidisse, nullis omnino animalium carnibus, ex præscripto Magistri sui, usos fuisse Pythagoræos r).
Qua-

q) L. c. pag. 418 — 430.

r) Wenn diese Frage bloss nach der Zahl zusammenstimmender Schriftsteller entschieden werden könnte, oder dürfte, (ecquid vero aliud est, in rebus historicis valens?) so müsste man sie ohnstreitig mit Ja beantworten: denn der grösste Theil meldet, dass die Pythagoreer nach den Gesetzen ihres Lehrers gar keine Fleischspeisen gegessen haben. - - Die Zeugnisse der Alten, die für eine gänzliche Enthaltung der Pythagoreer von Fleischspeisen angeführt werden können, rühren im geringsten nicht von lauter spätern, verdächtigen, oder unberühmten Schriftstellern her: mehrere derselben sind von Weltweisen und Dichtern, die älter, oder eben so alt, als die ältesten Geschichtschreiber des Pythagoras waren, und einen grossen Namen in ihre Volke hatten. L. c. p. 418, 419. Man kann doch unmöglich, wenigstens mit einigem Scheine, die Fragmente der komiker verwerfen, in welchen die Enthaltung von Fleischspeisen, als etwas den Pythagoreern eigenthümliches angegeben wird. Diese Stellen sind, meinem Urtheile nach, um desto unverdächtiger, da die Verabscheuung

liba, favos, aliosque suffitus adolens, mulieres jussit Crotoniatas, ut a cæde animalium, numinibus invisæ, abstinentes, Deorum aris non sumtuosa, ac si easdem numquam rursus accessuræ, sed modica, abs-

ὁμογενῇ ζωᾷ αὐτὰς συνεσήσε, παραγγελλῶν ὁμοῖα νομίζειν αὐτὰς τὰυτὰ καὶ φιλα. Ὡς μὴδε ἀδικεῖν μηδὲν αὐτῶν, μήτε φονεῦειν, μήτε ἐδίειν. Ὁ τοίνυν καὶ τοῖς ζωοῖς διότι ἀπο τῶν αὐτῶν σοιχείων ἡμῖν ὕφεθηκε, καὶ τῆς κοινοτέρας ζωῆς ἡμῖν συμμετεχει, οικειώσας τὰς ἀνθρώπους l. c. pag. 152, Cfr. C. XXIV, p. 107 & PORPHYRIUS περὶ ἀποχῆς ἐμψυχῶν Lib. III, p. 325. EMPEDOCLEM, imitatore, ut constat, Pythagoræ, similiter sensisse narrat PLUTARCHUS de Superstit. Tom. VI, p. 654, (Ed. REISKE): Ἐμπεδοκλῆς φησι τῶν τα ζωᾷ θυνόντων καθαρτομενός·

Μορφὴν δ' ἀπαλλάξαντα πατὴρ Φίλον υἱὸν ἀέρας σφάζει, ἐπευχόμενος μέγα νηπίος - -

Cfr. PORPHYR. περὶ ἀπ. Lib. II, p. 157 sq. & 172, ARISTOTELIS Rhetoricor. ad Theoclt. Lib. I, C. XIII, p. 642. Ed. 1595, & Sextus adv. Math. IX, 128, 129:

Ἵου παυσθεθε φονοιο δυσηχεος; οὐκ ἐσορᾷτε ἀλλήλους δαπτοντες ἀκηδεῖς νοοιο.

Cfr. MEINERS l. c. p. 419 sq. Cum his omnino consentit PLUTARCHUS, Symp. Lib. VIII, Qu. 8. Qui, repudiata eorum opinione, qui putent, ideo a piscibus abstinuisse Pythagoræos, quia alienæ gentis sint, quum e contrario pisces coquere & absumere inhumanum & cyclopicum cognationis præmium censere eos jusserit ipsorum mansuetudo & humanitas, nec non justitiæ erga amicos innoxios observandæ sensus pergit, Tom VIII, p. 910 sq. Παρεσι δε τῶν τε λογῶν καὶ τῶν ἱερῶν ἐκάζειν

absque famulitii adminiculo, inferrent dona, rerum,
 quas manibus suis ipsæ præparassent: velut liba,
 pla-

τοῖς παλαιοῖς, ὡς ἔ' μονον ἐδωδην, ἀλλὰ καὶ Φονον ζῶα μὴ
 βλαπτοντος, ἔργον ἐνάγες καὶ ἀθεσμον ἐποιῶντο. Πληθεὶ
 δ' ἐπιχεομενῶ καθεργομενοι, καὶ χρησμῶ τινος (ὡς Φασιν)
 ἐκ Δελφῶν ἐπικελευσαμενε τοῖς καρπῶν ἀργεῖν φθειρομε-
 νοῖς, ἤρξαντο μὲν καθιερεῖν ἐτι δε ὁμῶς ταρᾶττομενοι καὶ
 δειμαίνοντες, ἐρθεῖν μὲν ἐκάλεν καὶ βέξεν, ὡς τι μεγα δρῶν-
 τες το θυεῖν ἐμψυχον· ἀχρεῖ δε νῦν, addit, παραφυλατ-
 τεισιν ἰσχυρῶς το μὴ σφαττειν, πρὶν ἐπινεῦσαι κατασπενδο-
 μενον. Οὕτως ἐύλαβεῖς πρὸς ἀπάσαν ἀδίκιαν εἰσιν. Durius
 in DODVELLUM invehitur MEINERS (l. c. p. 426 sq.)
 ipsum supinæ, tam litterarum Græcarum, quam ἱερῶν,
 de *Triptolemo*, *Dracone* aliisque, cædem animalium pro-
 hibentibus, λογῶν, inscitæ aterrimo carbone notans, quod
 hæc de antiquis intellexerit Pythagoræis (de *Ætate Pytha-
 goræ* p. 131), quæ ad primos mortales, vel Græciæ incolæ
 ideo præcipue referenda esse censet MEINERS, quia in
 præcedentibus τῶν παλαιῶν πυθαγορικῶν mentionem faci-
 ens, carnibus animalium eos vicitasse, duobus locis, ut
 vult, narret PLUTARCHUS. Legitur scilicet (p. 907.) Καὶ
 γὰρ ἱερεῖται τῆτο περὶ τῶν παλαιῶν πυθαγορικῶν καὶ τῶ
 κατ' ἡμᾶς Ἀλεξικρατὸς ἐνετυχον μαθηταῖς, ἀλλὰ μὲν ἐσιν
 ὅτε μετρίως προσφερομένοισι, καὶ νη Διὰ θυεσιν, ἰχθυος δὲ
 μὴ γεύσασθαι το παραπαν ὑπομενεσιν, & de Sylla (p. 909)
 προσεῖπε περὶ τῶν πυθαγορικῶν, ὡς μάλιστα μὲν ἐγεγοντο τῶν
 ἱεροδυτῶν ἀπαρχομενοι τοῖς θεοῖς· ἰχθυῶν δὲ θυσιμος εἶδεις,
 οὐδὲ ἱερεῦσιμος ἐσιν. At vero graviter errat MEINERS.
 De Pythagoricis loqui Plutarchum ostendit nempe com-
 paratio, quam allatis instituit inter τὰς παλαιὰς πυθα-
 γορικὰς & τὰς νῦν μὴ σφαττοντας, ad quos *Alexicratis*
 refert discipulos. De recentioribus Pythagoræis similiter

placentas ex oleo melleque, & favos u). Quod si cum principiis PYTHAGORÆ non bene convenerit animantium diis immolatio; neque ipsi placuisse carnum esum, facile est ad intelligendum. Frequenter itaque præceptum occurrere observamus, Scholæ Italicæ sectatoribus datum, ut ab animato ne-

loquitur Sylla. Quæ vero de *ιεροις λογοις* affert MER-
NERS, ea ad sententiam ejus, cui repugnat tota ora-
tionis series, tuendam nihil omnino faciunt, quum *οι λο-
γοι και τα ιερα των παλαιων* h. l. nil aliud significant,
quam sermones & sacrificia antiquorum Pythagoricorum,
qui in proxime præcedentibus nominantur.

- u) Ἐπεθυσε δε Θεοῖς λιβανον, κεγχερον, ποπανα, κηρια, τ'
ἄλλα θυριαματα: JAMBlich. l. c. Cap. XXVIII, p. 137.
Ἐπειτα τοῖς Θεοῖς προσφερειν α̅ μελλεσι ταῖς χερσιν αὐται-
ποιεῖν, και χωρις οικετων προς τις βαμεις προσενεγκεῖν,
οἷον ποπανα, και ψαισα, και κηρια, και λιβανων. Φονω
δε και θανατω τω δαιμονι μη τιμα̅ν, μηδ' ὡς ουδεποτε πα-
λιν προσιουσας ἐνι κηρω̅ πολλα δαπανων. L. c. Cap. XI,
pag. 61. Consentit DIOG. LAËRT, dicens Σφαγια δε Θε-
οῖς προσφερειν κωλυειν, μονον δε τον αναιμακτον βαμον προ-
σκυειν. Lib. VIII, S. 22 & 20, addens, memoriæ pro-
didisse quosdam, non ab animantibus sacrificandis prorsus
abstinuisse PYTHAGORAM: Ουσιας δε, inquit, ἐχρη̅το
ἀψυχους. Οἱ δε φασιν, οτι ἀλεκτορσι μονον και ἐριφοις
και γαλαθηνοῖς τοῖς λεγομενοις ἀπαλαιαις, η̅κιστα δε ἀγνασιν.
Cui sententiæ favent verba PORPHYRII in *Vita PYTHA-
GORÆ*, quæ ad h. l. afferunt ALDOBRANDINUS & MENA-
GIUS: Ουων τε Θεοῖς ἀνεπαχθης ἦν ἀλφίτοις τε, και
ποπανω και λιβανω̅ και μυρρινη τις θεος ἐξιλασκομε-
νος, ἐμψυχους δ' ἠκιστα, πλην, ἐι μη ποτε ἀλεκτορσιν,

necande & vescendo abstinerent v). Cui & ipsos morem gessisse, varia ostendunt monumenta historica w).

Va-

καὶ τῶν χοίρων ἀπαλωτάτος. At περὶ ἐμψυχῶν. Lib. II, p. 129 idem: Φησι δὲ ἐμψυχὸν οὗτος θύειν μὴδὲ ἐν, ἀλλ' ἀχρεὶς ἀλφειτῶν καὶ μελίτος, καὶ τῶν ἐκ γῆς ἀκροδρυῶν τῶν τε ἄλλων ἀνδρῶν ἀπαρχεῖσθαι. Μὴ δὲ ἀφ' ἡμαγμένης ἐσχάρας ἐξω το πύρ — Ὅϊδεν δὲ ὅτι εὐσεβείας φροντίζων ὡς θεοῖς μὲν οὐ θύεται ἐμψυχὸν οὐδέν. Refert quidem ATHENÆUS, *Deipnos*, Lib. X. C. IV, p. 419, Hecatomben de invento mathematico Diis immolasse PYTHAGORAM: Ἀπολλοδώρου δὲ ὁ ἀριθμητικός, inquit, καὶ θύσαι φησὶν αὐτὸν ἑκατομβήν, ἐπὶ τε εὐρηκέναι ὅτι τριγῶν ὀρθογωνίᾳ ἢ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνεσθαι ἴσον δύναται ταῖς περιχέουσιν.

Ἦνικα πυθαγορέας το περικλῆες εὐρατο γραμμα
Κλεινός, εφ' ᾧ κλεινὴν ἠγάγε βεβύσιην

De quo quidem jure pronuntiare nobis videtur CICERO (*de Nat. D.* III, 36): *sed id quidem, inquit, non credo, quoniam ille ne Apollini quidem Delio hostiam immolare voluit, ne aram sanguine aspergeret.* Forsan eadem fuit hecatombes hujusce peragendæ ratio, atque ex numeris & lineis primitias Diis offerendi Pythagoræorum, de qua PORPHYRIUS hæc habet: οἱ γοῦν πυθαγορεοὶ περὶ τὰς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γραμμάς σπεύδοντες ἀπὸ τῶν το πλεον τοῖς θεοῖς ἀπηρεχόντο· τὸν μὲν τίνα ἀριθμὸν Ἀθηναῖν καλῶντες, τὸν δὲ τίνα Ἀρτεμίν ὡς περ αὐτὸν ἄλλον Ἀπολλῶνα, καὶ παλιν ἄλλον μὲν Δικαιοσύνην ἄλλονδε Σωφροσύνην. Καὶ ἐπὶ τῶν διαγράμμάτων ὁμοίως. V. l. c. p. 128.

v) V. JAMBL. l. c. C. XXX, p. 153, C. XXXI, p. 164. C. XXXII, p. 189, 190.

w) V. ATHENÆI *Deipnos*. Lib. IV, C. 17, p. 161. Ed. Lugd. 1612.

Varias abstinentiæ hujus rationes affert SCHEFFERUS x). *Jussit PYTHAGORAS, inquit, ἀπεχεσθαι ὧν, καὶ τῶν ὠτοικῶν ζῶων y).* - - *Nempe cibum ex eorum carnibus corpus reddere obæsum, animam mole sua obruere, putabant. Anonymus Photii in vita Pythagoræ: Πυθαγορεῖοι τῶν ἐμψυχῶν ἀπειχόντο, ὅτι τα τοιαυτὰ τῶν βρωμάτων παχύνει τὸν νῆν, τροφίμωτερα ὄντα, καὶ πολλὴν ἀνάδοσιν ποιῶντα - - et PHILOSTRATUS de Apollonio lib. I. Cap. 5. carnibus abstinuit, dicens, τὰς βρωσεῖς τὸν νῆν παχύνουσας. Similiter et CLEMENS lib. II. Pædag. c. 1. Καλὸν μὲν οὖν τὸ μὴ φαγεῖν*

Ἀλεξίς δ' ἐν Ταραντινοῖς:

Οἱ πυθαγορίζοντες γὰρ ὡς ἀκρομεν
'Οὐτ' ὄψον ἐδίδισιν, οὐτ' ἄλλ' οὐδὲ ἐν
'Εμψυχῶν, ὅνον τ' ἔχει πινεσι μόνον.

Cfr. locum ATHENÆI C. 16 fin. (non 17), supra not. i), p. 22, ex *Alexide* allatum. Idem confirmat Inscriptio Quis 8, Lib. VIII *Symp.* PLUTARCHI: Δια τι μαλιστα οἱ πυθαγορεῖοι ἐμψυχῶν τες ἰχθῦς παρητῆντο, agitque singulari libro περὶ ἀποχῆς ἐμψυχῶν PORPHYRIUS, philosophus Pythagoricus, Cfr. præterea not. i).

x) l. c. p. 143 sq. Ed. Ups. MDCLXIV.

y) V. DIOG. LAËRT. I. VIII. S. 33. Ὡν ἔχει Ed. Aldobrandini, ex auctoritate membranarum, teste MENAGIO, rejiciendum. De ovibus loquentem PYTHAGORAM introducit OVIDIUS l. c. vers. 57 sqq.

Quid meruistis oves, placidum genus, inque tuendos
natum homines, pleno quæ fertis in ubere nectar:
mollia quæ nobis vestras velamina lanas
præbetis, vitæque magis, quam morte juvatis?

Φαγειν κρεα, μηδε οινον πιειν, αυτος τε ομολογει, και οι απο τῆ Πυθαγορε: θηριων γαρ μαλλον τετογε και η απ' αυτων αναθυμιασις θολωδεσερα ουσα επισκοτει τη ψυχῃ z). Citat luxuriæ arcendæ consilium, quod ad præcipua momenta, quibus ductus ab animalium esu Scholæ suæ sectatores prohibere voluerit, referimus; quippe quum *velut genitricem virtutum frugalitatem omnibus*, teste JUSTINO (l. c.), *ingereret Pythagoras*. Et fuisse hancce a carniū esu abstinētiā inter alia, quibus ad fortitudinem familiares suos exercere vellet, refert JAMBLICHUS a). Præcipuum vero, quod PYTHAGORAM ad cædem animalium suis interdicendam impulsisse, nobis quidem, ut & SCHEFFERO judicibus, videtur, fuit cura, suos ad vitandam crudelitatem adsuefaciendi sodales, sensumque humanitatis & misericordiæ erga animalia, nobiscum congenera; in illis excitandi:

E

quo-

z) O. O. p. 145. Ed. SYLBURGHII. Eodem tendunt quæ apud PORPHYRIUM leguntur, περι ἀποχ. Lib. IV, pag. 422: Ὡς δε ὕδωρ δια πετρας ἀπορρεον, ἀδιαφθονον, τε δι' ἑλων ἰοντος, τω μη πολλην ἰλυν ἀποσπᾶν, ετω και ψυχη, δια ξηρῶ σωματος και μη χυμοῖς ἀλλοτριων σαρκῶν ἀρδομενε τα ἑαυτης διοικεσα κρεττων και ἀδιαφθονος και προς συνεσιν ἐτοιμωτερα.

a) Τετο μεν γαρ ἀποχη ἐμφυχαν ἀπαντων, και προσετι βρωματων τινων ἀσκεῖτο γενναιως· τετο δε ἐχεμυδια τε και παντελης σιωπη, προς το γλωσσης κρατειν συνασκεῖσα ἐπι ἐτη πολλα την ἀνδρειαν αυτων ἐγυμναζεν JAMBL. l. c. Cap. XXXII, p. 190.

quocirca & venationem, pisciumque capturam impro-
bavit *b*). Eandem hancce mansuetudinem ju-
stitiamque a Legislatoribus etiam, atque in altiori
quodam constitutis fastigio, præprimis postulare,
ut a cæde animalium abstinerent, igitur judicavit *c*).

Hæc omnia faciunt, ut a carnibus abstinentionem
Pythagoreorum non in more quodam fortuito po-
nen-

b) Ὁρθως ὁ Πυθαγορας, ἐν ἀλογοις ζωοῖς ἐδίζων ὡμοτητος ἀπεχεσθαι καὶ πλεονεξίας, ὀργεων τε θηρευτας παρηγεῖτο, καὶ βολας ὠνεμενες ἰχθυων, ἐκελευεν ἀφιεναι, καὶ παντος ἡμερε ζωῆς φονον ἀπηγορευε. *V. PLUTARCH. de capienda ex hostibus utilitate* O. O. Tom. VI, p. 340. Ὡς τε συγγενῶν ὄντων, εἰ φαινοῖτο κατὰ Πυθαγοραν καὶ τὴν ψυχὴν τὴν αὐτὴν ἐληχτοτα δίκαιως ἀν τις ἀσεβης κερνοῖτο τῶν δικαίων τῆς ἀδικίας μὴ ἀπεχομενος. PORPH. περὶ ἀπ. Lib. III, p. 325. Οἱ δὲ πυθαγορεῖοι τὴν πρὸς τὰ θηρία πραοτήτα, μελετὴν ἐποίησαντο τῶν φιλανθρωπῶν, καὶ φιλοκτιτι-
μονος. *ib.* p. 299. Cfr. p. 328, Lib. II passim & *supra* not. *t*) p. 12. Περὶ δὲ θηριων οὐ δοκιμαζεν καταγινεσθαι, οὐδὲ χρῆσθαι τοῖσιν γυμνασίῳ. JAMBL. I. c. C. XXI, p. 100.

c) Ἦδη δὲ καὶ τῶν πολιτικῶν τοῖς νομοθεταῖς προσεταξεν ἀπεχεσθαι τῶν ἐμψυχῶν. Ἀτε γὰρ βεβλομενες ἄλλες δικαιοπραγεῖν, ἔδει δὲ τῶν μὴδεν ἀδικεῖν τῶν συγγενῶν ζῶων, ἔπει πῶς ἀν ἐπεισαν δικαιοπραγεῖν τὰς ἄλλας, αὐτοὶ ἀλίσκομενοι ἐν πλεονεξίᾳ συγγενικῇ τῇ τῶν ζῶων μετοχῇ ἀπερὶ διὰ τὴν τῆς καὶ τῶν στοιχείων τῶν αὐτῶν κοινωνίαν, καὶ τῆς ἀπὸ τούτων συνισταμένης συγκρασεως, ὥσπερ ἀδελφότητι πρὸς ἡμᾶς συνεξευκται. JAMBL. I. c. Cap. XXIV, pag. 106 sq.

nendam, sed ex intima eorum sentiendi ratione derivandam esse, censentes, haud, quali putat, nixum fundamento statuere Celeberrimum MEINERS, autumemus, eandem non ad antiquissima pertinuisse Scholæ Italicæ instituta; quod scilicet non satis forsân probat, quem magno cum verborum apparatu citat cc), locus A. GELLII: *Porculis quoque minusculis & hædis tenerioribus victitasse idem Aristoxenus*, (qui in antecedentibus ARISTOTELIS auditor fuisse, librumque de PYTHAGORA reliquisse, a GELLIO dicitur) *refert d)*. *Quam rem videtur cognovisse ex*
Xeno-

cc) Dergleichen Zeugnisse nun sind die Nachrichten des Aristoteles und Aristoxenus, der geehrtesten und wahrhaftigsten Geschichtschreiber des Pythagoras und der von ihm eingeführten Lebensart und Philosophie. Beyde stimmen darin überein (und auch Theophrast glaubte es und sagte dieses (ap. Porph. II. L. 28)), dass Pythagoras und dessen ältesten Freunde sich nicht von allen Thieren, sondern nur von einigen Arten desselben, besonders vom Zugoehsen und Bock und dann von einigen Theilen, besonders dem Herzen und der Mutter enthalten hätten. V. l. c. p. 422 sq.

d) Cfr. DIOG. LAËRT. VIII, 20. Aliter de Aristoxeno ATHENÆUS Lib. X, p. 418 testari videtur: καὶ Πυθαγόρας δὲ ὁ Σάμιος μετρίᾳ τροφῇ ἐχρήτο, ὡς ἰσορεῖ Λυκῶν ὁ Ἰάσους ἐν τῷ περὶ Πυθαγορέων. Οὐκ ἀπερχετο δὲ ἐμφυχῶν, ὡς Ἀγισόχενος εἰρηκε. Quæ DALECHAMPIUS vertit: *Eum tamen ab animatis non abstinuisse, Aristoxenus tradit: ex nostra mente contrarium sensum forsân admittentia, ut significant: non, ut Aristoxenus refert, ab animatis tamen abstinuit (PYTHAGORAS).*

Xenophilo Pythagorico, familiari suo & ex quibusdam aliis natu majoribus, qui ab aetate Pythagoræ haud multum aberant. Ac de animalibus Alexis etiam Poëta in Comœdia quæ Pythagoræ vita inscribitur docet e). Nam carnes alias comedere nonnullis saltem, si non omnibus, Scholæ Italicæ sectatoribus non licuisse, quam animalium, a sacerdotibus immolatorum, e JAMBlichO patet PORPHYRIOQUE f).
Cædes

e) *Noct. Att. Lib. IV, C. II, p. 122. Ed. GRONOVII. Alter, quo præcipue niti MEINERS videtur, locus est ATHENÆI, Lib. VII, p. 308: πυθαγορικοὶ τῶν μὲν ἄλλων ἐμψυχῶν μετρίως ἀπτόνται, τινὰ δὲ καὶ θύοντες, ἰχθύων μόνον οὐ γεύονται το παραπαν ἢ δια τὴν ἐχεμυδιαν. θεῖον γὰρ ἡ γένται τὴν σιωπῇ. Uterius affert locos PLUTARCHI Symp. VIII, 8. p. 907, 909. Qui vero supra in nota t) p. 27, legendi, ut ibi ostendimus de antiquis non agunt Pythagoreis.*

f) *Παρατιθεσθαι δὲ κρεα θυσιαῶν Ἰερῶν JAMBL. C. XXI, p. 99. Ἰσορροπεῖ δὲ τινες ἀπτεσθαι τῶν ἐμψυχῶν τῆς πυθαγορεῖς, ὅτε θύοιεν θεοῖς. PORPH. περὶ ἀπ. Lib I, p. 49. Διοπερ οἱ πυθαγορεῖοι τῆτο παραδεξάμενοι, κατὰ μὲν τὸν πάντα βίον ἀπεχόντο τῆς ζωοφαγίας. Ὅτε δὲ εἰς ἀπαρχὴν τῶν ζῶων ἀνδ' ἑαυτῶν μερίσκεαν τοῖς θεοῖς, τῆτε γεύσασθαι μόνον, πρὸς ἀληθείαν ἀδίκτοι τῶν λοιπῶν ὄντες, ἐζῶν, ἀλλ' ἐχ' ἡμεῖς ἐμπιμπλάμενοι δὲ, εἰς πολλοσὸν ἀφικομεθα τῆς ἐν τῆτοις παρὰ τὸν βίον παρανομίας. Ib. Lib. II, p. 173. MALCHUS sane, SCHEFFERO teste, seu PORPHYRIUS de PYTHAGORA: δεῖπνον δ' ἄρτος, σπανίως δὲ κρεας ἱερῶν θυσιαῶν. Sic Anonymus apud PHOTIUM: Ἀπεχόντο δὲ ἐμψυχῶν καὶ κατὰ κῆρον μόνων θυσιαῶν ἐγεύοντο V. l. c. pag. 146.*